

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/17/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1321205067
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:1321205067.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v právnej veci žalobcu: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpeného: JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, s miestom výkonu činnosti Dvořákovo námestie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 37 928 422, proti žalovanému: X. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XX, XXX XX B., zastúpeného: Mgr. Robertom Kutišom, PhD., LL.M, advokátom, s miestom výkonu činnosti Slovenských partizánov 1130/50, 017 01 Považská Bystrica, IČO: 42 282 641, o zaplatenie sumou 3.789,18 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 13C/35/2022-84 zo dňa 30. augusta 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 13C/35/2022-84 zo dňa 30. augusta 2022 potvrdzuje.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava III dňa 07.09.2021 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na povinnosť zaplatiť mu sumu 3.789,18 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z tejto sumy od 13.12.2019 do zaplatenia. Svoju žalobu skutkovo odôvodnil tak, že dňa 23.06.2019 došlo ku škodovej udalosti, spôsobenej konaním v tom čase maloletého syna žalovaného Q. B., ktorú žalobca eviduje pod č. PU 9567451305 (ďalej len „poistná udalosť“), ku ktorej došlo tak, že Q. B. pri jazde na bicykli narazil do motorového vozidla poisteného u žalobcu, čím spôsobil škodu, ktorú v zmysle poistnej zmluvy nahradil žalobca poistenému v sume 3.789,18 eur z titulu poistného plnenia. Žalobca si uplatnil u žalovaného sumu 3.789,18 eur ako nárok na náhradu škody, keďže poistený mal voči žalovanému nárok na náhradu spôsobenej škody, ktorý prešiel na žalobcu (poisťovňu). Žalovaný však ani sčasti neposkytol náhradu poistného plnenia žalobcovi. Keďže je žalovaný v omeškaní so zaplatením žalovanej istiny, žalobca si voči nemu uplatnil aj zákonné úroky z omeškania vo výške 5 % ročne počítané od 13.12.2019 do zaplatenia.

3. Okresný súd Bratislava III žalobe vyhovel vydaním platobného rozkazu č. k. 17Csp/35/2021-45 zo dňa 11.11.2021.

4. Proti platobnému rozkazu vydanému Okresným súdom Bratislava III podal včas odpor žalovaný, v ktorom žiadal v celom rozsahu žalobu žalobcu zamietnuť. Žalovaný v celom rozsahu poprel nárok žalobcu uplatnený žalobou. Žalovaný síce uznal, že dňa 23.06.2019 došlo k stretu cyklistu - jeho maloletého syna s motorovým vozidlom poisteného - spoločnosti Géry s. r. o. (ďalej ako „poistený“), no zároveň v celom rozsahu poprel skutkové tvrdenie žalobcu, že by jeho syn Q. B. narazil do motorového

vozidla poisteného, resp. že by k deklarovanej škode na motorovom vozidle poisteného došlo jeho konaním alebo zavinením. V súvislosti s uvedeným žalovaný akcentoval, že z nijakých listinných dôkazov (ani z predloženej Správy polície o škodovej udalosti), ktoré tvoria prílohu žaloby, nie je preukázané, že by deklarovaná škoda na predmetnom motorovom vozidle bola spôsobená konaním syna žalovaného alebo jeho zavinením - t. j. jedná sa o nepreukázané skutkové tvrdenie žalobcu. Po strete syna žalovaného s motorovým vozidlom poisteného nebola totiž nikdy nikým (ani žalovaným, ani samotným maloletým) uznaná vina na strane cyklistu - Q. B.. Bezprostredne po tomto incidente šofér motorového vozidla, prirodzene a ľudsky primárne riešil zdravotný stav cyklistu - syna žalovaného. Až po tom, ako sa tak šofér motorového vozidla, ako i žalovaný (ktorý sa medzičasom dostavil na miesto nehody) ubezpečili, že maloletý Q. B. je v poriadku, si účastníci nehody a žalovaný na motorovom vozidle poisteného všimli šmuhu od pneumatiky bicykla svojho syna a malý škrabanec umiestnený na nárazníku/blatníku motorového vozidla poisteného. Rozhodne si však nevšimli škody, ktoré mali byť následne údajne predmetom opravy (pričom motorové vozidlo poškodeného rozhodne nevykazovalo nijaké poškodenia kapoty). Navyše doposiaľ nebolo nijako preukázané, že by syn žalovaného pri jazde na bicykli porušil akúkoľvek právnu povinnosť, ktorá by zakladala jeho zodpovednosť za vzniknutú škodu, a tým i zodpovednosť žalovaného. Práve naopak, z listinných dôkazov pripojených k žalobe, najmä z nákresu vozidiel v čase vzniku škody, ktorý je súčasťou oznámenia o vzniku škodovej udalosti, ktoré tvorí prílohu žaloby, je zrejmé, že vodič poisteného motorového vozidla viedol motorové vozidlo po ľavej strane vozovky blízko pri ľavom obrubníku. Z toho je zrejmé, že k stretu cyklistu - syna žalovaného s motorovým vozidlom poisteného došlo v dôsledku konania a zavinenia vodiča motorového vozidla poisteného a v dôsledku porušenia jeho právnych povinností, najmä na úseku cestnej premávky (najmä § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 8/2009 Z. z.). Žalovaný tiež výslovne poprel aj žalobcom uvádzanú výšku údajnej škody, ktorá mala vzniknúť pri strete cyklistu - syna žalovaného s motorovým vozidlom poisteného. Podľa dokumentov a faktúry vydaných spoločnosťou MOTOR-CAR Žilina, a. s., ktoré tvoria prílohu žaloby, mali pri strete cyklistu - syna žalovaného s motorovým vozidlom poisteného vzniknúť na motorovom vozidle škody - náklady spojené s opravou motorového vozidla poisteného vo výške 3.939,19 eur bez DPH. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na skutočnosť, že k predmetnému incidentu došlo k stretu cyklistu - Q. B., ktorý mal v čase poistnej udalosti 12 rokov a ktorý pri tomto incidente neutrpel nijaké, ani len ľahké poranenie (čo vyplýva i zo Správy polície o škodovej udalosti, ktorá tvorí prílohu žaloby) s osobným motorovým vozidlom poisteného zn. Mercedes-Benz, GLE Coupé - čiže s motorovým vozidlom veľkých rozmerov (SUV). Už s ohľadom na uvedené je zrejmé, že pri tomto incidente objektívne nemohla na motorovom vozidle poisteného vzniknúť škoda - náklady na opravu vo výške 3.939,19 eur bez DPH. O tom svedčí napokon i Správa polície o škodovej udalosti, ktorá tvorí prílohu žaloby, v ktorej sa uvádza: „Nebolo zistené usmrtienie ani zranenie osôb, nebolo zistené poškodenie cesty alebo všeobecne prospešného zariadenia, nebol zistený únik nebezpečných vecí na niektorom zo zúčastnených vozidiel vrátane prepravovaných vecí alebo na inom majetku nevznikla hmotná škoda zrejme prevyšujúca jedenaplnásobok väčšej škody podľa Trestného zákona (3.990,00 eur,....“, a tiež list žalobcu - „Výzva na zaplatenie regresného nároku“ zo dňa 23.10.2019, adresovaný žalovanému (prvá výzva na úhradu žalovanej sumy), a v ktorom žalobca uviedol: „Škoda bola spôsobená stretom s motorovým vozidlom“. Je teda zrejmé, že sám žalobca prvotne predpokladal, že ku škode (vzhľadom na jej údajnú výšku) došlo v dôsledku stretu dvoch motorových vozidiel, a nie v dôsledku stretu cyklistu vo veku 12 rokov s motorovým vozidlom. Až následne v dôsledku upozornenia zo strany žalovaného žalobca listom zo dňa 05.12.2019 uviedol, že nedošlo k stretu dvoch motorových vozidiel, ale k stretu cyklistu s motorovým vozidlom, t. j. upravil svoj predchádzajúci list označený ako „Výzva na zaplatenie regresného nároku“ zo dňa 23.10.2019. Navyše z listinných dôkazov priložených k žalobe vyplýva, že v súvislosti s predmetnou poistnou udalosťou mala byť predmetom opravy motorového vozidla poisteného i kapota motorového vozidla. Táto však podľa vedomosti žalobcu nebola a ani reálne nemohla byť poškodená s prihliadnutím na priebeh poistnej udalosti (kedy došlo k stretu cyklistu vo veku 12 rokov s motorovým vozidlom veľkých rozmerov - SUV tak, že tento sa s motorovým vozidlom stretol len v časti jeho blatníka/nárazníka). Okrem toho žalobca vo svojej žalobe nijako nepreukázal, že škody spôsobené na motorovom vozidle poisteného, ktoré boli predmetom opravy, boli spôsobené v príčinnej súvislosti s predmetným incidentom - stretom cyklistu (syna žalovaného) s motorovým vozidlom poisteného. Žalobca síce v prílohe žaloby predložila Zápis o poškodení motorového vozidla, no túto listinu nemožno považovať za hodnoverný dôkaz o tom, že poškodenia motorového vozidla poisteného v ňom uvedené, resp. tie, ktoré boli i predmetom opravy, vznikli v dôsledku predmetného incidentu - stretu cyklistu (syna žalovaného) s motorovým vozidlom poisteného. Poškodenia uvedené v Zápise o poškodení motorového vozidla, resp. tie, ktoré boli i predmetom opravy, mohli totiž vzniknúť tak pred vznikom poistnej udalosti, ako i po

jej vzniku - aj s ohľadom na skutočnosť, že predmetný Zápis o poškodení motorového vozidla bol vyhotovený až deň po vzniku poisťnej udalosti. O dôvodnosti takýchto pochybností na strane žalovaného svedčí i fakt, že keď sa žalovaný, resp. jeho manželka na pobočkách žalobcu domáhali, aby im bola predložená fotodokumentácia poškodení motorového vozidla zo dňa vzniku nehody, resp. akákoľvek fotodokumentácia v súvislosti s predmetnou nehodou, táto ich žiadosť bola zamietnutá s odôvodnením, že poisťovňa nemá nijakú povinnosť im preukazovať akékoľvek škody v deň nehody, a už vôbec nie fotodokumentáciou. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti je zrejmé, že žalobca v tomto spore nijako nepreukázal, že poškodenia, ktoré boli predmetom opravy motorového vozidla poisteného, od ktorých žalobca odvodzuje výšku svojho údajného nároku voči žalovanému, vznikli v súvislosti s predmetným incidentom - stretom cyklistu (syna žalovaného) s motorovým vozidlom poisteného dňa 23.06.2019. Ďalej žalovaný uviedol, že ak by aj napriek uvedenému žalobcovi podľa názoru súdu vzniklo právo na úhradu žalovanej sumy voči jeho osobe, toto právo bolo už v čase podania žaloby zo strany na súd premlčané (§ 106 Občianskeho zákonníka). Poškodený sa dozvedel o škode, ako i o tom, kto za ňu zodpovedá dňa 23.06.2019, t. j. v deň incidentu - stretu cyklistu (syna žalovaného) s motorovým vozidlom poisteného, pričom výška škody mu bola oznámená najneskôr dňa 12.07.2019 na základe kalkulácie nákladov vyhotovenej spoločnosťou MOTOR-CAR Žilina, s. r. o., ktorá tvorí prílohu žaloby, a na základe ktorej bolo následne poskytnuté poisťné plnenie. Právo poškodeného - spoločnosti Géry s. r. o. na náhradu škody tak bolo ku dňu jeho riadneho uplatnenia zjavne premlčané. Na žalobcu ako poisťovateľa prešlo na základe ust. § 813 Občianskeho zákonníka právo poisteného - spoločnosti Géry, s.r.o., a to do výšky plnenia, ktoré mu žalobca ako poisťiteľ poskytol - t. j. do výšky žalovanej sumy. Podľa ust. § 111 Občianskeho zákonníka zmena v osobe veriteľa alebo dlžníka nemá vplyv na plynutie premlčacej doby. Subjektívna premlčacia doba je dva roky (§ 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka) a začína plynúť odo dňa, keď sa poškodený dozvie o škode a kto za ňu zodpovedá.“ Tomu nasvedčuje aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1ObdoV 24/2009 publikované aj v časopise Zo súdnej praxe pod č. 34/2012, z ktorého vyplýva: „...Prechod práva na náhradu škody z poisteného na poisťovateľa vstupuje poisťiteľ (žalobca) vyplatením plnenia do práv poisteného (poškodeného). Od tohto práva sa odvíja aj premlčacia doba. Zmena v osobe veriteľa nemá vplyv na jej plynutie.“ Je tak zrejmé, že žalobcovi ako poisťovateľovi plynie premlčacia doba rovnako ako poškodenému - spoločnosti Géry, s. r. o., a teda rovnako, ako v prípade poškodeného - spoločnosti Géry s. r. o. bolo právo žalobcu voči žalovanému ku dňu podania žaloby na súd (06.09.2021) voči žalovanému premlčané. V tejto súvislosti žalovaný poukázal i na vadu podania - žaloby zo dňa 06.09.2021 (absenciu riadneho splnomocnenia v zmysle všeobecne záväzných právnych predpisov) spôsobujúcu to, že právo žalobcu nebolo riadne uplatnené a teda ani na žalobu zo dňa 06.09.2021 nemožno nazerať ako na platné uplatnenie práva, ale tak bude možné urobiť, až k momentu, keď bude vada podania (absencia riadnej plnej moci k podaniu žaloby) odstránená. S ohľadom na podanú námietku premlčania práva žalobcu voči žalovanému nemožno žalobcovi ním uplatnené právo v súdnom konaní priznať, a to s poukazom na ust. § 100 ods. 1 druhej vety Občianskeho zákonníka.

5. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd uviedol, že nárok žalobcu vyplýva z ust. § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v ktorom je upravený prechod práva poisteného na náhradu škody voči škodcovi na poisťiteľa. Tento prechod práva nastáva priamo zo zákona, ak sú splnené podmienky tohto prechodu: a) musí ísť o spôsobenie škody na poistenom majetku, ktorá je poisťnou udalosťou podľa poisťnej zmluvy, b) ďalej musí ísť o škodu, za ktorú je zodpovedná tretia osoba, voči ktorej má poistený právo na náhradu škody, c) ďalšou podmienkou je, že plnenie poisťiteľa kryje plnenie škodcu zo zodpovednosti za škodu, d) napokon poslednou, ale dôležitou podmienkou prechodu práva na náhradu škody poisťiteľa je, že poisťiteľ poskytol poisťnému poisťné plnenie, až týmto poskytnutím poisťného plnenia teda prechádza právo poisteného na náhradu škody na poisťiteľa. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovaným a konštatoval, že v danom prípade ide o tzv. regresné (postihové) právo, ktoré sa premlčuje v trojročnej premlčacej dobe, a to bez ohľadu na to či, ide o zmluvné poistenie alebo povinné zmluvné poistenie. Žalobca mohol toto svoje právo uplatniť na súde, až keď mu bola známa výška škody pričom táto mu bola známa až na základe kalkulácie nákladov, ktorú vyhotovila spoločnosť MOTOR - CAR Žilina s. r. o. (č. l. 21 spisu) čo je deň 12.07.2019. Táto skutková okolnosť nebola medzi stranami sporná. Dňom 13.07.2019 začala teda žalobcovi plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba, ktorá by mu uplynula až dňom 13.07.2022. Žalobca však podal žalobu na Okresnom súde Bratislava III dňa 07.09.2021, a teda včas. Následne prvoinštančný súd zopakoval, že prechod práva poisteného na náhradu škody voči škodcovi

na poisťiteľa nastáva priamo zo zákona, len ak sú splnené podmienky tohto prechodu. Okrem iných podmienok, musí ísť o škodu, za ktorú je zodpovedná tretia osoba, voči ktorej má poistený

právo na náhradu škody. V súdnom konaní majú strany sporu jednak povinnosť tvrdenia (§ 150 Civilného sporového poriadku), ako i povinnosť dôkaznú (Čl.8 Základných princípov Civilného sporového poriadku). V súdnej veci žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že škodu spôsobil syn žalovaného nárazom do motorového vozidla poisteného. Žalovaný v rámci svojej obrany účinne poprel všetky skutkové tvrdenia žalobcu, no najmä jeho skutkové tvrdenie, že tvrdená škoda na motorovom vozidle poisteného bola spôsobená konaním alebo zavinením syna žalovaného. Žalobca v tomto spore teda nepreukázal svoje tvrdenie, že syn žalovaného spôsobil poistenému porušením právnej povinnosti tvrdenú škodu vo výške 3.789,18 eur, a to tak, že bicyklom narazil do predmetného osobného motorového vozidla. Žalobca teda neunesol dôkazné bremeno, ktoré ho v spore zaťažovalo. Ani z jedného z listinných dôkazov, ktoré žalobca produkoval v spore, totiž nevyplýva, že by syn žalovaného bicyklom narazil do motorového vozidla poisteného a spôsobil na tomto vozidle škodu v žalovanej výške. Naopak, z predloženej správy policajného zboru vyplýva, že došlo k stretu predmetného motorového vozidla s chodcom. V prejednávanej veci teda žalobca nepreukázal svoje tvrdenie, že do motorového vozidla poisteného narazil bicyklom syn žalovaného, čím mal spôsobiť predmetnú škodu. Žalobca teda nepreukázal, že za škodu, ktorá bola spôsobená na motorovom vozidle poisteného zodpovedá tretia osoba - v danom spore syn žalovaného. Nie je tak preukázaná jedna zo zákonných podmienok prechodu práva poisteného na náhradu škody voči škodcovi na poisťateľa podľa § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pokiaľ právny zástupca žalobcu na pojednávaní konanom dňa 30.08.2022 navrhol na preukázanie svojich tvrdení ďalšie dokazovanie, súd prvej inštancie tieto dôkazy nevykonal s poukazom na zásadu sudcovskej koncentrácie v zmysle ust. § 153 ods. 1 a 2 CSP, keď konštatoval, že v danej veci mohlo žalobca všetky prostriedky procesného útoku uplatniť už pri podaní žaloby alebo najneskôr v rámci vyjadrenia k podanému odporu, ktorý bol jeho právnomu zástupcovi riadne doručený. Žalobca však svoje právo vyjadriť sa k odporu nevyužil a prakticky až po deň pojednávania ostal vo veci nečinný. Nakoľko žalobca neunesol dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení, pokiaľ ide o základ uplatneného nároku, súd jeho žalobu zamietol. S prihliadnutím na uvedenú argumentáciu súd prvej inštancie považoval za nadbytočné zaoberať sa námietkami žalovaného vznesenými voči výške nároku uplatneného žalobou.

6. O trovách konania okresný súd rozhodol v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP, konštatujúc, že žalovaný mal v spore plný úspech. Z uvedeného dôvodu súd priznal žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Odvolateľ namietal, že súd prvej inštancie mu ako strane nesprávnym procesným postupom, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d) CSP), a tiež, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e) CSP) a tento dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Žalobca nesúhlasil so záverom okresného súdu o tom, že neunesol dôkazné bremeno v spore v otázke základu uplatneného nároku, a to zodpovednosti žalovaného za vznik škody. Tento záver súdu prvej inštancie je totiž výsledkom vykonania dokazovania v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov. Spolu so žalobou predložil žalobca do spisu ako dôkaz dokument „Škodová udalosť - X. B. a P. V. - správa“ vypracovaný OR PZ v Žiline a „Oznámenie o vzniku škodovej udalosti z havarijného poistenia motorového vozidla“ vypracovaný poisťníkom. Z obsahu Správy o škodovej udalosti vyplýva, že dňa 23.06.2019 došlo k škodovej udalosti, ktorej účastníkmi bol syn žalovaného Q. B. a P. V., ktorý viedol motorové vozidlo. Z Oznámenia o vzniku škodovej udalosti ďalej vyplýva, že dňa 23.06.2019 do vozidla poisťníka vedeného P. V. narazil cyklista. V oboch zmienených dokumentoch je označené rovnaké miesto vzniku škodovej udalosti a vyplýva z nich záver o tom, že dňa 23.06.2019 na ul. Kragujevských Martýrov došlo ku škodovej udalosti. Zo Správy o škodovej udalosti tiež vyplýva, že účastníkmi tejto udalosti mal byť syn žalovaného a osoba, ktorá viedla vozidlo, na ktorom vznikla škoda. Z uvedených dôkazov vyplýva skutkový záver, že syn žalovaného bol účastníkom škodovej udalosti, v rámci ktorej vznikla škoda na vozidle poistenom žalobcom, a zároveň je nutné odvodiť záver o tom, že syn žalovaného v tejto škodovej udalosti nebol v postavení poškodeného subjektu. V konaní tak

nebolo sporné, že došlo v predmetnom čase došlo na uvedenom mieste ku vzniku škodovej udalosti na vozidle poistenom u žalobcu, a súčasne, že syn žalovaného bol účastníkom tejto škodovej udalosti, pričom nemal postavenie poškodeného subjektu. Zároveň v konaní nebolo sporné ani to, že jedinými účastníkmi škodovej udalosti bol vodič vozidla a syn žalovaného. Ďalej žalobca v odvolaní poukázala na skutočnosť, že sám žalovaný v konaní predložil listinu „VEC: Regres č. 1144086519 - odvolanie“ v ktorej žalovaný uviedol, že „škoda nebola spôsobená stretom s motorovým vozidlom, ale s mojím synom a škodu v uvedenej výške nemohol spôsobiť“. Zároveň obidve sporové strany vo vzťahu k synovi žalovaného zhodne uviedli, že k stretu s motorovým vozidlom došlo v čase keď syn žalovaného jazdil na bicykli. Sám žalovaný uznal, že škodu spôsobil jeho syn a namietal len výšku spôsobenej škody. S poukazom ust. § 151 ods. 2 CSP je popretie skutočnosti, že syn žalovaného mal naraziť do poisteného vozidla, zo strany žalovaného neúčinné, nakoľko žalovaný neuviedol vlastné tvrdenia o konaní syna žalovaného, resp. ako došlo k stretu syna žalovaného s poisteným vozidlom. Tvrdenie žalovaného o tom, že vodič poisteného vozidla mal porušiť ust. § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 8/2009 Z. z. považuje žalobca za príliš všeobecné, pričom toto nie je odvoditeľné z nákresu, na ktorý žalovaný odkazuje. Pokiaľ by toto tvrdenie žalovaného bolo pravdivé a vodič poisteného vozidla by v dôsledku porušenia zákonných povinností zrazil maloletého syn žalovaného, porušenie týchto zákonných ustanovení by bolo zaznamenané v Správe o škodovej udalosti a vodičovi by bola uložená pokuta v blokovom konaní. Na základe uvedených skutočností mal žalobca za to, že napadnutý rozsudok okresného súdu je výsledkom nesprávnych skutkových záverov nevplyvujúcich z dokazovania a nesprávneho vyhodnotenia dôkazov bez posúdenia vzájomných súvislostí, ako aj nesprávnej aplikácie procesných pravidiel vzhľadom na neúčinné popretie skutkových okolností žalovaným. Vzhľadom na uvedené dôvody považuje žalobca uplatnenie sudcovskej koncentrácie konania konajúcim súdom za príliš formalisticky, najmä vzhľadom na neúčinnosť popretia skutkových tvrdení žalobcu žalovaným a vyššie opísanú dôkaznú situáciu. Podľa názoru odvolateľa súd prvej inštancie mal vykonať ním navrhované dokazovanie výsluchom P. V. a pripojením spisu OR PZ-ZA-ODI1-17-1230/2019.

9. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Súčasne si uplatnil voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Uviedol, že odvolacie námietky žalobcu odporujú jeho skutkovým a právnym tvrdeniam prezentovaným v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolanie žalobcu je podľa názoru žalovaného preto v celom rozsahu nedôvodné, pretože napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je v celom rozsahu správny a zákonný. Žalovaný sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena žalobcu vo vzťahu k základu nároku uplatnenému žalobou. Zo žiadneho dôkazu vykonaného v štádiu prvoinštančného konania totiž nevyplýva, že by syn žalovaného narazil bicyklom do motorového vozidla poisteného, a tak spôsobil

na tomto vozidle škodu vo výške uplatnenej v žalobe. Správny je preto záver súdu prvej inštancie, že žalobca v tomto spore nepreukázal, že za škodu, ktorá bola spôsobená

na motorovom vozidle poisteného, zodpovedá tretia osoba - syn žalovaného. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v súlade s procesnými predpismi, vrátane ust. § 191 ods. 1 CSP a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti jednoznačne vylučujú, že by k škode mohlo dôjsť tak, ako to opisuje žalobca. Tvrdenia žalobcu o priebehu vzniku a zavinení škody odporujú vykonaným dôkazom nielen jednotlivo, ale i v ich vzájomnej súvislosti. Neobstojí preto námietka odvolateľa o nesprávnom vyhodnotení dokazovania konajúcim súdom. Žalobca na preukázanie uplatneného nároku vo svojom odvolaní poukazuje na dokument „Škodová udalosť - X. B. a P. V. - správa“ vypracovaný OR PZ v Žiline (ďalej ako „Správa o škodovej udalosti“) a na dokument „Oznámenie o vzniku škodovej udalosti z havarijného poistenia motorového vozidla“, vypracovaný poisťníkom (ďalej ako „Oznámenie o vzniku škodovej udalosti“). Pokiaľ ide o Správu o škodovej udalosti, žalovaný uviedol, že z tohto dokumentu vyplýva (čo správne konštatoval i súd prvej inštancie), že malo dôjsť k stretu

motorového vozidla s chodcom, a nie cyklistom, ako to tvrdí žalobca. Okrem tohto, predmetný dokument nijako nepreukazuje tvrdenia žalobcu v konaní, najmä nijako nepreukazuje, že by syn žalovaného bicyklom narazil do motorového vozidla poisteného, ani to, že za škodu, ktorá bola spôsobená na motorovom vozidle poisteného zodpovedá tretia osoba - v danom spore syn žalovaného. Pokiaľ ide o Oznámenie o vzniku škodovej udalosti, v tejto súvislosti žalovaný poukázal na skutočnosť, že tento dokument bol jednostranne vypracovaný poisťníkom až takmer jeden mesiac po škodovej udalosti, bez akéhokoľvek súhlasu či akceptácie zo strany žalovaného, alebo potvrdenia zo strany akejkoľvek tretej osoby, či orgánu. Označený dokument preto nie je relevantným dôkazom v konaní, ide len o akési jednostranné vyhlásenie zo strany poisťníka, ktorý prirodzene má záujem na tom, aby nebol uznaný

za vinníka škodovej udalosti a preto ani tento listinný dôkaz nemôže preukázať žalobou uplatnený, zvlášť za situácie, keď žalovaný hneď od začiatku konania kvalifikovane poprel tvrdenia žalobcu (teda i tvrdenia, ktoré sú obsahom Oznámenia o vzniku škodovej udalosti, a ktoré si žalobca v konaní osvojil). Už z vyššie uvedených skutočností je zjavné, že obidve uvedené listiny nijako nepreukazujú tvrdenia žalobcu v konaní - ani samotný základ uplatneného nároku žalobcu, ani to, že za škodu, ktorá bola spôsobená na motorovom vozidle poisteného, zodpovedá tretia osoba - v danom prípade syn žalovaného. Ďalej žalovaný uviedol, že pokiaľ sa žalobca odvoláva na list žalovaného označený ako „VEC: Regres č. 1144086519 - odvolanie“, v ktorom údajne žalovaný uznal, že škodu spôsobil jeho syn, žalovaný akcentoval, že výslovne popiera, že by v označenom dokumente uznal, že škodu spôsobil jeho syn. Žalovaný v tejto listine výhradne skonštatoval, že skutočnosti uvádzané žalobcom v jeho liste označenom ako „Výzva na zaplatenie regresného nároku“ zo dňa 23.10.2019 nie sú pravdivé (žalovaný odmietol tvrdenie žalobcu, že by bola škoda spôsobená stretom dvoch motorových vozidiel) a zároveň spochybnil žalobcom uplatnenú výšku škody - deklarovaný rozsah poškodení motorového vozidla poistníka a k otázke zavinenia sa v tejto listine vyjadril tak, že poprel k škode malo dôjsť zavinením syna žalovaného a jeho bicyklom (čo vyplýva z formulácie „nakoľko môj syn s bicyklom určite nespôsobil takúto vysokú škodu“). Žalovaný však nikdy neuznal vinu svojho syna za predmetnú škodu, ani to, že k stretu malo dôjsť „v čase keď syn žalovaného jazdil na bicykli“ ako to tvrdí žalobca. Žalovaný opätovne zdôraznil, že zo žiadneho dôkazu, ktorý je obsahom spisu, nevyplýva, že by k stretu motorového vozidla poistníka so synom žalovaného došlo v dôsledku zavinenia zo strany syna žalovaného a žalovaný od počiatku škodovej udalosti tvrdí, že k škodovej udalosti došlo v dôsledku porušenia povinností na strane vodiča motorového vozidla, ktorý viedol svoje motorové vozidlo po ľavej strane predmetnej ulice tak, že narazil do chodca - syna žalovaného, stojaceho na krajnici, držiaceho svoj bicykel. Žalobca sa snaží vykladať obsah komunikácie medzi ním a žalovaným účelovo vo svoj prospech absolútne alogicky a naivne, pretože ak by naozaj žalovaný niekedy uznal zavinenie svojho syna, bolo by to jednoznačne zaznamenané vo vzájomnej komunikácii medzi stranami sporu. Žalovaný sa takisto nestotožnil s tvrdeniami žalobcu o jeho neúčinnom popretí skutočnosti, že syn žalovaného mal naraziť do poisteného vozidla. Žalovaný predsa už v odpore k platobnému rozkazu poprel skutkové tvrdenia žalobcu, že by syn žalovaného narazil do motorového vozidla poisteného, a súčasne v súvislosti s týmto popretím poukázal

i na to, že aj z listinných dôkazov, na ktoré sa žalobca odvoláva v konaní, najmä z nákresu vozidiel v čase vzniku škody, ktorý je súčasťou Oznámenia o vzniku škodovej udalosti, je zjavné, že vodič poisteného motorového vozidla viedol motorové vozidlo po ľavej strane vozovky blízko pri ľavom obrubníku, z čoho je zjavné, že k stretu syna žalovaného s predmetným motorovým vozidlom došlo v dôsledku porušenia právnych povinností poisteného, najmä na úseku cestnej premávky (najmä § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 8/2009 Z. z.). Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že to bol práve vodič motorového vozidla, ktorý vlastným zavinením narazil do chodca - syna žalovaného, ktorý stál na krajnici a držal svoj bicykel. Je teda zjavné, že žalovaný riadne a kvalifikovane v súlade s ust. § 151 ods. 2 CSP poprel skutkové tvrdenia žalobcu v tomto spore. Žalovaný sa tiež nestotožnil s tvrdením žalobcu, že vodič poisteného vozidla mal porušiť ust. § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 8/2009 Z. z. je jednak príliš všeobecné, jednak nie je odvoditeľné z nákresu, na ktorý žalovaný odkazuje. Zo Správy o škodovej udalosti totiž jednoznačne vyplýva, že príslušníci policajného zboru sa v rámci preverenia oznámenia - škodovej udalosti nijako neskúmali, či vodič poisteného vozidla porušil/neporušil zákonné povinnosti pri vedení motorového vozidla, keďže sa nejednalo o dopravnú nehodu, ale len škodovú udalosť - stret s chodcom, a preto ani nemohla byť uložená vodičovi poisteného vozidla akákoľvek bloková pokuta. Ak by totiž predmetom preverenia oznámenia - škodovej udalosti bolo i to, či vodič poisteného vozidla porušil/neporušil zákonné povinnosti, bolo by to uvedené v predmetnej Správe o škodovej udalosti. Záverom žalovaný uviedol, že žalobca v tomto spore preukázateľne neuplatnil prostriedky procesného útoku (návrhy na vykonanie predmetných dôkazov) v konaní včas, hoci tieto mohol uplatniť už pri podaní žaloby alebo najneskôr vo vyjadrení k odporu žalovaného, ktorý bol právnenému zástupcovi žalobcu riadne doručený dňa 24.05.2022. Žalobca však toto svoje právo nevyužila a k návrhom na vykonanie predmetných dôkazov pristúpila až na nariadenom pojednávaní, t. j. viac ako 3 mesiace po tom, ako mohla svoje procesné práva riadne uplatniť. Navyše žalobcom navrhované dôkazy by nebolo možné vykonať na nariadenom pojednávaní (keďže žalobca účasť navrhovaného svedka nezabezpečil), ale bolo by potrebné nariadiť vo veci minimálne jedno ďalšie pojednávanie, čo je zjavne v rozpore so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania.

11. Ďalšie podania strán sporu v rámci odvolacieho konania neboli produkované.

12. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

13. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa odvolací súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

14. V rámci reakcie na odvolaciu argumentáciu žalobcu formulovanú v jeho opravnom prostriedku sa odvolací súd v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Zároveň krajský súd poukazuje na zodpovednosť žalobcu za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

15. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania, rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdov (§ 185 ods. 1 CSP) a nie strán sporu. Odvolacie námietky žalobcu k spôsobu vyhodnotenia dokazovania okresným súdom z uvedených dôvodov krajský súd vyhodnotil ako nedôvodné. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, z akých dôvodov žalobu žalobcu zamietol, pričom ku svojim záverom dospel v kontexte všetkých vykonaných dôkazov s prihliadnutím na individuálne okolnosti prejednávanej veci. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie podrobne a zákonným spôsobom odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s "právom" strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s "právom" na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia. S prihliadnutím na obsah dokazovania vykonaného okresným súdom popísaný v odôvodnení jeho rozsudku, krajský súd len doplnil dôvody napadnutého rozhodnutia. Uvedený postup odvolacieho súdu je v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. 350/2009 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého "...odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/2005, III. ÚS 264/2008, IV. ÚS 372/2008). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všetkých všeobecných súdov (tak prvostupňového súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania".

16. Odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodné z nasledovných dôvodov:

17. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v

ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

18. Vo všeobecnosti sa posúdenie otázok, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, odvíja od hmotného práva. Platí pritom, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Bremeno tvrdenia je pritom v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany (ŠTEVČEK, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 569.). Sporové konanie je konaním kontradiktórnym, čo znamená, že tá strana sporu, ktorá z určitej skutočnosti vyvodzuje právne následky, musí tvrdiť skutočnosti a k tvrdeným skutočnostiam predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky, inak úspešnou byť nemôže. Z ust. § 150 ods. 1 CSP totiž jednoznačne vyplýva povinnosť sporových strán pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Sporové konanie je podľa aktuálne účinnej právnej úprav ovládané tzv. princípom kontradiktórnosti, čo znamená, že sporová strana vyvodzujúca z určitej skutočnosti právne následky, je povinná jednak tieto skutočnosti tvrdiť, a zároveň predložiť alebo označiť dôkazné prostriedky na ich relevantné preukázanie.

19. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pokiaľ strana určitú skutočnosť tvrdí, táto sa považuje za preukázanú v dôsledku uplatnenia fikcie jej nespornosti (§ 151 ods. 1, 2 CSP), alebo ju strana preukáže príslušným dôkazom (§ 185 a nasl. CSP). Pokiaľ strana ponúkne súdu tvrdenie a toto tvrdenie podporí vierohodným dôkazom, potom sa bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno presúva na protistranu, ktorú následne zaťažuje povinnosť tvrdiť a uviesť vlastné skutkové tvrdenie o spornej skutočnosti (pokiaľ je to možné), inak je popretie skutkových tvrdení neúčinné. Presúvanie dôkazného bremena fakticky znamená poskytnutie príležitosti protistrane ponúknuť iný obraz o tvrdenej skutkovej okolnosti, ktorá má relevanciu v spore. Z uvedených pravidiel vyplýva, že súd v sporovom konaní nie je súdom hľadajúcim materiálnu pravdu, ale súdom posudzujúcim kvalitu a rozsah tvrdení a dôkazov ponúknutých žalobcom či žalovaným (§ 149 a nasl., § 185 a nasl. CSP), pričom hodnotenie dôkazov je zverené voľnej úvahe súdu (§ 191 CSP).

20. Vo vzťahu k odvolacej argumentácii žalobcu smerujúcej voči meritórnemu posúdeniu tohto sporu odvolací súd uvádza, že sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, nakoľko v konaní nepreukázal svoje tvrdenie, že pri predmetnej škodovej udalosti, ku ktorej došlo dňa 23.06.2019 maloletý syn žalovaného Q. B. pri jazde na bicykli nárazom do motorového vozidla poisteného spôsobil škodu, ktorú na základe poisťnej zmluvy nahradil poškodenému (svojmu poistencovi) žalobca.

21. Žalobca v rámci svojho procesného útoku v spore poukazoval na listinné dôkazy - Správu o škodovej udalosti vypracovanú OR PZ v Žiline zo dňa 23.06.2019 a Oznámenie o vzniku škodovej udalosti vypracované poisťníkom (poškodeným) dňa 24.06.2019. Ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, ani jeden z označených dôkazov však bez akýchkoľvek pochybností nepreukazuje, že ku vzniku škody na motorovom vozidle poškodeného došlo zavineným konaním maloletého syna žalovaného. Z predložených listín, najmä z predloženej Správy o škodovej udalosti vypracovanej OR PZ v Žiline síce vyplýva, že účastníkmi uvedenej škodovej udalosti boli maloletý syn žalovaného Q. B. a vodič poškodeného motorového vozidla p. P. V., no z týchto vôbec nevyplýva, že by predmetná škoda bola spôsobená porušením právnej povinnosti syna žalovaného. V prejednávacom prípade teda žalobca nepreukázal svoje tvrdenie, že do motorového vozidla poisteného narazil bicyklom syn žalovaného, ktorý mal tak spôsobiť predmetnú škodu na motorovom vozidle poškodeného poistenom u žalobcu.

22. Ak teda žalobca v tomto spore nepreukázal, že za škodu, ktorá bola spôsobená na motorovom vozidle poisteného zodpovedá tretia osoba - v danom spore syn žalovaného, nepreukázal splnenie jednej zo zákonných podmienok prechodu práva poisteného na náhradu škody voči škodcovi na poistiteľa uvedenej v ust. § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný svojou argumentáciou v rámci

svojej procesnej obrany úspešne poprel skutkové tvrdenia žalobcu, keďže v nej prezentoval vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach. Súčasne nemožno opomínať fakt, že pri posudzovaní dôkazného bremena tej - ktorej strany v spore treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j. pravidlo, že od nikoho nemožno požadovať preukázanie reálnej neexistencie určitej skutočnosti (negatívnu skutočnosť, niečo, čo sa nestalo, čo neexistuje), pretože preukazovanie takejto skutočnosti je spravidla objektívne nemožné (pozri napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/81/2010 zo dňa 31. mája 2010). Podstatné pre rozhodnutie súdu v prejednávanej veci teda bolo, že skutkové tvrdenia žalobcu odôvodňujúce žalobou uplatnený nárok, zostali len v rovine nepreukázaných tvrdení. Z dôvodu neunesenia dôkazného bremena preto nebolo možné jeho žalobe vyhovieť.

23. Žalobca v rámci svojho procesného útoku v spore poukazoval na listinné dôkazy - Správu o škodovej udalosti vypracovanú OR PZ v Žiline a Oznámenie o vzniku škodovej udalosti vypracované poisťníkom (poškodeným). Ako správne konštatoval aj súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí, ani jeden z označených dôkazov však bez akýchkoľvek pochybností nepreukazuje, že ku vzniku škody na motorovom vozidle poškodeného došlo zavineným konaním maloletého syna žalovaného. Z predložených listín, najmä z predloženej Správy o škodovej udalosti vypracovanej OR PZ v Žiline síce vyplýva, že účastníkmi uvedenej škodovej udalosti boli maloletý syn žalovaného Q. B. a vodič poškodeného motorového vozidla p. P. V., no z týchto vôbec nevyplýva, že by predmetná škoda bola spôsobená porušením právnej povinnosti syna žalovaného. V prejednávanom prípade teda žalobca nepreukázal svoje tvrdenie, že do motorového vozidla poisteného narazil bicyklom syn žalovaného, ktorý mal tak spôsobiť predmetnú škodu na motorovom vozidle poškodeného poistenom u žalobcu.

24. Ak teda žalobca v tomto spore nepreukázal, že za škodu, ktorá bola spôsobená na motorovom vozidle poisteného zodpovedá tretia osoba - v danom spore syn žalovaného, nepreukázal splnenie jednej zo zákonných podmienok prechodu práva poisteného na náhradu škody voči škodcovi na poistiteľa uvedenej v ust. § 813 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalovaný svojou argumentáciou v rámci svojej procesnej obrany úspešne poprel skutkové tvrdenia žalobcu. Zároveň odvolací súd dodáva, že od nikoho nemožno požadovať, aby preukazoval reálnu neexistenciu určitej skutočnosti (negatívnu skutočnosť, niečo, čo sa nestalo, čo neexistuje), pretože preukazovanie takejto skutočnosti je spravidla objektívne nemožné. Podstatné pre rozhodnutie súdu v tejto veci však je, že skutkové tvrdenia žalobcu zostali len v rovine nepreukázaných tvrdení a preto nebolo možné jeho žalobe vyhovieť.

25. Neobstojí ani s názor žalobcu o tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca v rámci svojho opravného prostriedku len zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní o zodpovednosti syna žalovaného za vznik škody na motorovom vozidle poisteného u žalobcu, na základe čoho si žalobca uplatnil regresný nárok voči žalovanému ako zákonnému zástupcovi maloletého Q. B.. Je teda zrejmé, že žalobca sa vo svojom odvolaní len nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a odvolaciemu súdu opakovane predložil svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal podľa jeho názoru dospieť okresný súd. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je však zrejmé, že súd prvej inštancie sa v prejednávanom spore dôsledne vysporiadal s vecnou argumentáciou oboch sporových strán, pričom v jeho odsekoch 11. až 29. v konkrétnostiach uviedol, na základe čoho dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby a potrebe jej zamietnutia.

26. Ako nedôvodnú vyhodnotil krajský súd aj odvoláciu argumentáciu žalobcu smerujúcu proti procesnému postupu okresného súdu v súvislosti s aplikáciou tzv. koncentračnej zásady, ktorej podstata spočíva v tom, že strany sporu nie sú oprávnené vykonať niektoré procesné úkony kedykoľvek v priebehu konania, ale iba v určitom štádiu konania. Ak procesný úkon strany, ktorý podlieha koncentrácii konania, nie je vykonaný včas, nespôsobuje (za zákonom ustanovených podmienok) procesno-právne účinky. Absencia procesno-právnych účinkov sa prejaví v tom, že súd na procesný úkon neprihliada. Procesné úkony strán sporu, ktoré podliehajú koncentrácii konania, sú prostriedky procesného úkonu a prostriedky procesnej obrany (§ 149 CSP). Z normatívneho hľadiska má koncentrácia konania za následok osobitné procesno-právne sankcie (v podobe neúčinnosti procesného úkonu strany sporu) za to, že strana sporu porušila procesnú povinnosť riadneho vedenia sporu (procesná diligencia). Povinnosť riadneho vedenia sporu je všeobecne vyjadrená v článku 8 Základných princípov CSP tak, že strany sporu sú povinné vykonať prostriedky procesného úkonu a prostriedky procesnej obrany v súlade s princípom hospodárnosti. Procesné úkony nesmú viesť k prieťahom v konaní (článok 5 Základných princípov CSP). Účelom a zmyslom koncentrácie konania je prispieť k rýchlosti konania, zabrániť zdržiavaniu konania a motivačne pôsobiť na strany sporu, aby procesné úkony vykonávali včas. Zásada koncentrácie konania

sa uplatňuje v dvoch podobách, a to ako koncentrácia vhodná (§ 153 CSP - sudcovská koncentrácia konania) a koncentrácia nutná (§ 154 CSP - zákonná koncentrácia konania). Sudcovská koncentrácia konania je v dispozičnej právomoci súdu. Zákonná koncentrácia konania je pre súd a strany sporu obligatórna.

27. Účelom sudcovskej koncentrácie konania je zabrániť tomu, aby strany zdržiavali spor neskoro vykonanými procesnými úkonmi. Napríklad nie je žiadateľné, aby strana sporu predkladala skutkové tvrdenia alebo dôkazné návrhy až na pojednávaní, čo by mohlo znamenať zmarenie účelu už nariadeného pojednávania a požiadavku na vytyčenie ďalšieho pojednávania. Nemožno však vylúčiť, že predloženie skutkového tvrdenia alebo dôkazného návrhu až na pojednávaní je v konkrétnom prípade dôvodné, napr. ak je bezprostrednou reakciou na nové skutočnosti, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania. Včasnosť predloženia prostriedkov procesného úkonu a prostriedkov procesnej obrany vyhodnotí v okolnostiach konkrétneho prípadu súd a je ponechané na jeho úvahe, či prípadné omeškanie procesného úkonu ospravedlní, alebo či prijme procesnú sankciu, ktorá spočíva v tom, že súd na procesný úkon neprihliadne, a tým mu neprizná procesné účinky.

28. Predloženie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktoré nie je včasné, je definované v § 153 ods. 1 druhá veta CSP. Procesný úkon nie je vykonaný včas, ak ho strana sporu mohla vykonať skôr (objektívne hľadisko), ak by konala starostlivo (subjektívne hľadisko). Toto pravidlo je legis generalis. Neaplikuje sa, ak osobitná právna úprava poskytuje strane sporu lehotu na vykonanie určitého procesného úkonu. O tom, či súd omeškaný procesný úkon strany ospravedlní alebo nie, nevydáva procesné uznesenie. V odôvodnení rozsudku vo veci samej však vysvetlí, že na procesný úkon strany neprihliadol a z akých dôvodov.

29. Zavedenie inštitútu koncentrácie konania do procesnej úpravy bolo odrazom potreby urýchlenia vybavovania sporovej agendy, ktorá bola v minulosti mnohokrát zdržiavaná opakovanými a postupnými procesnými návrhmi strán, hoci tieto mohli byť realizované v počiatkových fázach konania. Daná taktika žalobcu či žalovaného vytvárala priestor pre viacnásobné odročovanie pojednávanií, produkovanie ďalších a ďalších dôkazov a vzniku mnohých reštančných vecí, ktoré pri rešpektovaní princípu hospodárnosti konania mohli byť ukončené v podstatne kratšom čase. Koncepcia Civilného sporového poriadku zvýšila v tejto súvislosti zodpovednosť strany sporu za uplatňovanie jej práv a vytvára tak tlak na dodržiavanie určených lehôt. Dôsledné použitie koncentračnej zásady je namieste predovšetkým v prípadoch zastúpenia sporových strán advokátmi, ktorí sú ako vysokokvalifikovaní odborníci v oblasti práva povinní v duchu procesnej ekonomie prezentovať tvrdenia a dôkazy včas, v lehotách určených zákonom a súdom a vždy vtedy, keď ich objektívne majú k dispozícii. Nerešpektovaním týchto zásad sa tak žalobca či žalovaný vystavujú riziku neúspechu v spore. K oprávneniu sudcu vychádzať v jednotlivom prípade z ustanovenia § 153 CSP odvolací súd odkazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 530/2018.

30. Vzhľadom na vyššie uvedenú argumentáciu je zřejmé, že ak právny zástupca žalobcu navrhol výsluch svedka P. V. a pripojenie spisu OR PZ-ZA_ODI1-17-1230/2019 až na pojednávaní konanom dňa 30.08.2022, súd prvej inštancie postupoval správne, keď aplikujúc ust. § 153 ods. 1 a 2 CSP zamietol jeho návrhy na doplnenie dokazovania. Ako správne konštatoval okresný súd v napadnutom rozhodnutí, žalobca mohol vykonanie uvedených dôkazov súdu navrhnúť už v podanej žalobe, resp. vo vyjadrení k podanému odporu proti platobnému rozkazu č. k. 17Csp/35/2021-41 zo dňa 11.11.2021, keďže o týchto dôkazoch mal vedomosť už v čase podania žaloby a potreba vykonania označených dôkazov nevyplývala až na pojednávaní konanom dňa 30.08.2022.

31. Okresný súd teda vykonal v prejednávanej veci dokazovanie náležitým spôsobom a potrebnom rozsahu, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade so zásadami uvedenými v ust. § 191 ods. 1 CSP, súčasne spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania umožnil stranám sporu realizáciu ich procesných práv a nadväzne zákonným spôsobom vyhodnotil tak procesnú aktivitu strán, ako aj meritum veci. Po vykonaní a vyhodnotení dokazovania zákonným spôsobom a v potrebnom rozsahu vydal vecne správne rozhodnutie, ktoré zodpovedajúcim spôsobom v zmysle ust. § 220 až § 222 CSP, aj správne a presvedčivo odôvodnil. Odvolacie dôvody žalobcu vyhodnotil krajský súd ako neopodstatnené, pričom zároveň nezistil ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP). V dôsledku toho krajský súd rozsudok okresného súdu vo veci samej, t. j. vo výroku I., ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

32. Ako vecne správny odvolací súd potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok II. o trovách prvoinštančného konania, vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom uvedených.

33. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanému ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalobcovi, ktorý v tomto štádiu konania úspech nemal. O výške náhrady týchto trov rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

34. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol

o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods. 1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)
Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti /Exekučný poriadok/ a o zmene a doplnení ďalších zákonov).